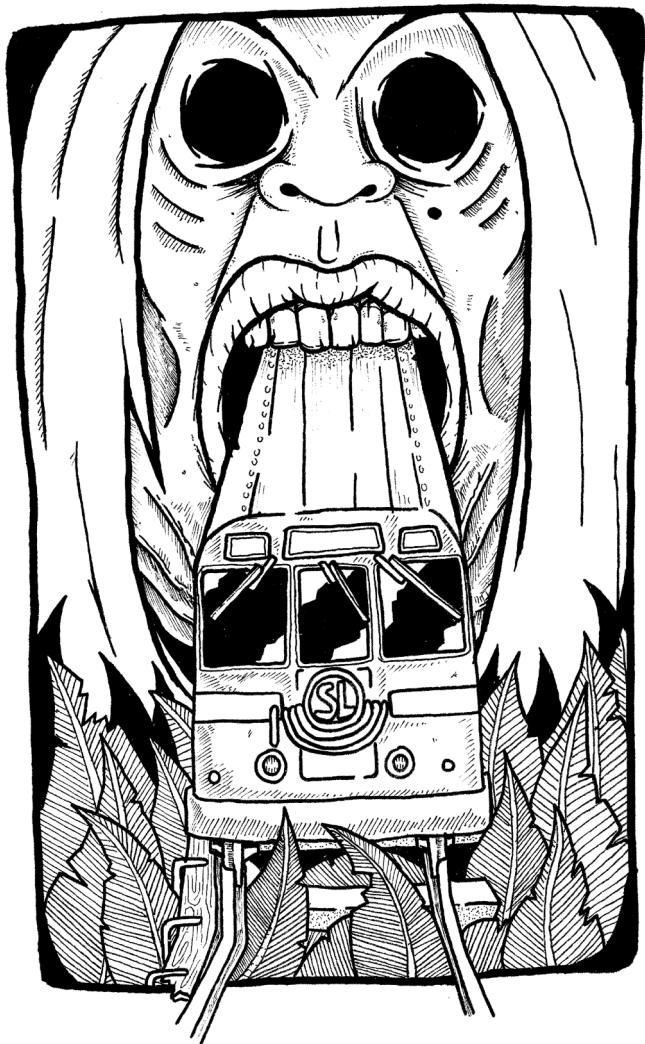

UNDANTAG

Gina-tricot modellen ler mot honom lekfullt i sina tre olika bad-
dräkter. Hon är vacker. Hon liknar någon han en gång kände.

Odenplan nästa.

Slutstation?

En barndomsväns spartanska soffå. Varje kvinna han träffat har tagit något ifrån honom, ett leende, en känsla, en stund som aldrig kommer tillbaka, ekar i hans huvud. Tillslut fanns inget kvar åt den som förtjänade det som mest. Eller vem vet? Allt är relativt, inget är svart eller vitt är en annan förklaring som betyder exakt samma sak.

T-centralen nu.

Närmare ytterligare ett tillfälligt stopp. Längre ifrån det som varit. Längre ifrån hennes säng, hennes lägenhet som sades var deras gemensamma.

“Vi är en familj”, sa hon innan han gick.

“Vadå familj?” frågade han undrandes.

“Ja.. vi har inga barn än men vi bor under samma tak, du är min pojkvän och jag din flickvän.”

“Vi är en familj.”

Slussens odör smeker hans hår bakåt kraftigt då dörrarna på silverpilen öppnas. Det är här han ska byta. Han hade alla oddsen emot sig redan från början tänker han, det var ändå meningen att det här skulle hända. I samma stund hör han hur det låter. Han har gett upp. Han har erkänt sig besegrad och det är en känsla som får honom att må ännu sämre.

Han är en Quiter, en sanning utan svar är nu planterad i jorden, den får rötter direkt och hur han än försöker kan han inte rycka upp roten ur sitt tänkande.

Mariatorget.

När gick allt så fel? Lyckliga barnfamiljer ses som vålnader som stirrar passivt på honom.

Zinkensdamm.

Här gick det också fel en gång men det spelar ingen roll längre.

Kommer det här inte heller ha någon betydelse om ett tag?

En gatupoet vid namn Fidel's ord dyker upp:

"Livet är hårt om du är en sten"

En mening som tydligen hade ett djup men som bara gav nervösa skratt som reaktion bland andra poeter, likaså hos ickekonstnärerna. Men han förstår uttrycket i alla fall.

Aspudden.

En resa?

I samma sekund ordet resa med tanken att den skulle hela honom ploppar fram, märker han hur befängt det låter.

För han har gjort sådana resor förut, det enda som de gett honom är mer förvirring.

“Nu har det blivit för deppigt”, anser han, dags att tänka positivt.

Bredäng.

Trakterna börjar närma sig.

Den lilla byn med det stora ryktet.

Där riddarna runt parkbänken en gång härskade och skyddade sig från det riktiga integrerade Sverige.

Riddarna runt parkbänken stod kvar många nätter.

“Vem vet, kanske är det åtminstone fyra stycken som återsamlas inatt, minnandes då de var fler och oslagbara.”

Skärholmen.

Ett pitstop i en nära dåtid. Början till slutet.

Fittja.

"Livet är en Fittja" var titeln på boken han aldrig skrev.
Här bor hans föräldrar och de som respekterar honom, ändå
känner han ingenting och åker vidare mot Alby.
Här går han av, stannar upp ett tag och går mot någonting som
andra kallar för undantag.